

ordning er ogsaa tildeels en Vandledningsforordning, et Emne, som jeg heller ikke har troet det vilde være rigtigt nu at sammenblande med Hegnspørgsmaalet. Foruden Hegnsbestemmelserne i Forordningen af 29de October 1794 har jeg foreslaaet, at ligeledes en lille enkeltstaende Bestemmelse i Forordningen af 9de Juli 1817 § 6 skulde ophæves, nemlig den Bestemmelse, at en Jordlod, naar den kun har en vis ringe Værdi, skal være fritagen for Hegnspligt. Det forekommer mig, at naar man som lovligt Hegn tilsteder saadanne Hegn, der optage, jeg tør sige ingen eller næsten ingen Plads, saa bortfalder ogsaa alle Grunde til at fritage Lodder af en vis ringe Størrelse for Hegnspligten. Naar jeg kan fyldestgjøre min Hegnspligt ved at anbringe Staaltraadshegn eller lignende Hegn, som kun fylder meget lidt, forekommer det mig ikke, at der er nogen Grund til at fritage de smalle Lodder derfor.

Saffner: Naagtet jeg ikke betvivler, at den høitærede Indenrigsminister allerede tidligere har havt sin Opmærksomhed henvendt paa den hele Hegnslovgivning, tager jeg dog vist neppe fejl ved at antage, at det foreliggende Lovforslags Indbringelse nærmest er foranlediget ved Andragender og Udtalelser, som i forrige Session ere fremkomne i det andet Thing. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg ikke har fulgt Forhandlingerne i det andet Thing saaledes, at jeg kan have nogen Mening om, hvorvidt dette Lovforslag er i Overensstemmelse med de Ønsker, som der ere blevne udtalte. Da det imidlertid i de Motiver, som ledsage Lovforslaget, er udtalt, at man ved Forordningen af 29de October 1794 navnlig havde havt for Øie at beskytte Jorderne mod Beskadigelser ved løsgaaende Creaturer, medens der nu i flere Egne kun undtagelsesviis kan blive Spørgsmaal om Ufred af denne Art, saa forekommer det mig, at man ikke bør unnlade ved Sagens Foretagelse nu heri Landstinget at underlaste det en Prøvelse, om overhovedet den hele Hegnslovgivning bør opretholdes i den Form, hvori den bestaaer og hvori den er foreslaaet bevaret i det foreliggende Lovforslag. — Hensigten med Forordningen af 29de October 1794 var jo at

skaffe Jordbrugerne Fred paa deres Jorder. Jeg troer imidlertid, at det maa indrømmes, at dette kun usfuldstændigt blev opnaaet ved Forordningen. Ved de saakaldte lovlige Hegn, som findes omtalte i samme, fik man ikke overalt fuldkommen Fred. Det var kun ganske enkelte Arter af Hegn, som f. Ex. høie Steengjærder og tildeels høie Gjærder af Fletværk samt visse Flækgrofter, som virkelig have været istand til at beskytte imod Indbrud af løsgaaende Creaturer, hvorimod Jordvolde selv med temmelig betydelige Grofter paa Siderne letteligt kunne overskrides af Hornkvæg og med endnu større Letthed af Saar. Formodentligt er det ogsaa denne Omstændighed, som i Forbindelse med andre Grunde gav Anledning til, at man senere slog ind paa en anden Vej, idet man nemlig ved Forordningen af 9de Juli 1817 foreskrev, at enhver Mand, uden Hensyn til om der fandtes Hegn mellem hans og hans Naboes Jorder eller ikke, skulde holde Fred ligeoverfor denne og, forsaavidt han ikke gjorde det, skulde udrede Erstatning for den Skade, der derved blev afstedkommet, og desuden erlægge en Bøde, fordi han havde gjort sig skyldig i saadan Uorden. Det forekommer mig nu, at der, saaledes som Forholdene senere have udviklet sig her i Landet, er Opfordring til at undersøge, om ikke en Fastholden af Principerne i Forordningen af 9de Juli 1817 paa de fleste Steder i Landet vilde være tilstrækkelig til at skaffe Jordbrugerne den fornødne Fred, saaledes at man kunde blive fri for det hele Hegnsvæsen. Det er udtalt i Motiverne til Lovforslaget, og det er ogsaa fuldkommen stemmende med Forholdene nu, at de større Hegn afstedkomme mere Skade for Jorden, end de gjøre Gavn, selv om man under den Nytte, som de gjøre, medregner den Indtægt, som man kan have af Plantningerne paa Hegnene. Det er bekendt, at de store Jordvolde med levende Hegn som oftest afstedkomme et meget betydeligt Snelag om Vintertiden, som kan have meget skadelige Følger for Vintersæden. Disse Plantninger ere derhos et Tilhold for alle Slags Insecter og Udtøi, som skade den paa Jorden vovende Afgrøde. Hertil kommer saa endnu, at de beplantede